

41997A0625(01)

25.6.1997

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

C 195/2

KONWENCJA

sporządzona na podstawie artykułu K.3 ustęp 2 litera c) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie zwalczania korupcji urzędników Wspólnot Europejskich i urzędników państw członkowskich Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, państwa członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC się do aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 26 maja 1997 roku,

MAJĄC NA UWADZE, iż państwa członkowskie uznają, że wzmocnienie współpracy sądowej w zwalczaniu korupcji leży we wspólnym interesie stron i jest zaliczane do współpracy przewidzianej w tytule VI Traktatu;

MAJĄC NA UWADZE, iż na mocy aktu z dnia 27 września 1996 roku Rada sporządziła protokół odnoszący się w szczególności do aktów korupcji, w których uczestniczą urzędnicy szczebla krajowego i wspólnotowego, które wyrządzają szkodę lub mogą wyrządzić szkodę finansowym interesom Wspólnot Europejskich;

MAJĄC NA UWADZE, iż w celu wzmocnienia współpracy sądowej w sprawach karnych między państwami członkowskimi, należy pójść dalej niż wymieniony protokół i sporządzić konwencję odnoszącą się do aktów korupcji, w których uczestniczą urzędnicy Wspólnot Europejskich lub ogólnie urzędnicy państw członkowskich;

PRAGNĄC zagwarantować spójne i efektywne stosowanie niniejszej Konwencji na całym terytorium Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

tymi wykonywanymi przez urzędników lub innych pracowników Wspólnot Europejskich.

Definicje

Do celów niniejszej Konwencji określenie:

a) „urzędnik” oznacza dowolnego urzędnika szczebla wspólnotowego lub krajowego, także urzędnika krajowego każdego innego państwa członkowskiego;

Członkowie organów powołanych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie oraz personel takich organów są traktowani jak urzędnicy wspólnotowi w zakresie, w jakim Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich lub Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich nie znajdują względem nich zastosowania;

b) „urzędnik wspólnotowy” oznacza:

— każdą osobę, która jest urzędnikiem lub innym pracownikiem zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w rozumieniu Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich lub Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich,

c) pojęcie „urzędnik krajowy” należy rozumieć w odniesieniu do definicji „urzędnika” lub „urzędnika publicznego” występującej w prawie krajowym państwa członkowskiego, w którym dana osoba sprawuje taką funkcję, w celu stosowania prawa karnego tego państwa członkowskiego.

— każdą osobę oddelegowaną do Wspólnot Europejskich przez państwa członkowskie lub każdy organ publiczny lub prywatny, która wykonuje czynności równorzędne z

Jednakże w przypadku postępowań dotyczących urzędnika jednego państwa członkowskiego, wszczętych przez inne państwo członkowskie, to ostatnie państwo członkowskie nie jest zobowiązane do stosowania definicji „urzędnika krajowego”, z wyjątkiem sytuacji, kiedy ta definicja jest zgodna z jego prawem krajowym.

*Artykuł 2***Korupcja bierna**

1. Do celów niniejszej Konwencji korupcją bierną stanowi umyślne działanie urzędnika, który bezpośrednio lub za pośrednictwem żąda lub otrzymuje korzyści dowolnego rodzaju dla siebie lub strony trzeciej lub przyjmuje obietnicę takiej korzyści w zamian za dokonanie lub powstrzymanie się, z naruszeniem swoich obowiązków urzędniczych, od dokonania czynności wynikającej z jego funkcji lub w ramach wykonywania jego funkcji.

2. Każde państwo członkowskie podejmie niezbędne środki, aby zagwarantować, że postępowanie tego rodzaju, o którym mowa w ustępie 1, uznane jest za przestępstwo.

*Artykuł 3***Korupcja czynna**

1. Do celów niniejszej Konwencji korupcją czynną stanowi umyślne działanie kogokolwiek, polegające na dawaniu obietnicy lub przekazywaniu, w sposób bezpośredni lub za pośrednictwem, korzyści dowolnego rodzaju, urzędnikowi lub stronie trzeciej, aby sprawić, by osoba ta dokonała lub powstrzymała się, z naruszeniem swoich obowiązków urzędniczych, od dokonania czynności wynikającej z jej funkcji lub w ramach wykonywania jej funkcji.

2. Każde państwo członkowskie podejmie niezbędne środki aby zagwarantować, że postępowanie tego rodzaju, o którym mowa w ustępie 1, uznane jest za przestępstwo.

*Artykuł 4***Asymilacja**

1. Każde państwo członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że w jego prawie karnym znamiona przestępstw, o których mowa w artykułach 2 i 3, a popełnionych przez lub wobec ministrów swojego rządu, wybieranych członków izb parlamentu, członków najwyższych sądów lub członków trybunału obrachunkowego w ramach wykonywania ich obowiązków, stosują się podobnie w przypadkach, kiedy takie przestępstwa są popełnione przez lub wobec członków, odpowiednio, Komisji Wspólnot Europejskich, Parlamentu Europejskiego, Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich, w ramach wykonywania swoich funkcji.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie przyjęło szczególne przepisy dotyczące działania lub zaniechania, za które odpowiedzialni są ministrowie z powodu swojej szczególnej pozycji politycznej w danym państwie członkowskim, ustęp 1 może nie mieć zastosowania wobec tych przepisów, pod warunkiem że państwo

członkowskie zagwarantuje, że członkowie Komisji Wspólnot Europejskich są także objęci ustawodawstwem karnym wdrażającym artykuły 2 i 3.

3. Ustępy 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla przepisów stosowanych w każdym państwie członkowskim w zakresie procedur karnych i określenia właściwości sądu.

4. Niniejsza Konwencja jest stosowana w pełnej zgodności z odpowiednimi postanowieniami traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, statutów Trybunału Sprawiedliwości oraz tekstów przyjętych w celu ich wykonania, w zakresie cofnięcia immunitetu.

*Artykuł 5***Kary**

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zagwarantowania, że zachowanie, o którym mowa w artykułach 2 i 3, oraz współuczestniczenie i namawianie do danego zachowania podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym, łącznie z, przynajmniej w poważnych przypadkach, karami obejmującymi pozbawienie wolności, które mogą stanowić podstawy ekstradycji.

2. Ustęp 1 pozostaje bez uszczerbku dla wykonywania przez właściwe organy uprawnień dyscyplinarnych wobec urzędników krajowych lub urzędników wspólnotowych. W określaniu kary, jaka ma zostać nałożona, krajowe sądy mogą, zgodnie z zasadami prawa krajowego, wziąć pod uwagę wszelkie kary dyscyplinarne nałożone już na tę samą osobę za to samo działanie.

*Artykuł 6***Odpowiedzialność karna dyrektorów przedsiębiorstw**

Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki, aby pozwolić na uznanie dyrektorów przedsiębiorstw lub dowolnych osób w przedsiębiorstwie, posiadających prawo podejmowania decyzji lub wykonywania kontroli, za podlegające odpowiedzialności karnej, zgodnie z zasadami określonymi w prawie krajowym w przypadkach korupcji, o których mowa w artykule 3, przez osobę im podlegającą działającą w imieniu przedsiębiorstwa.

*Artykuł 7***Jurysdykcja**

1. Każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne, aby ustanowić własną jurysdykcję wobec przestępstw, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z artykułów 2, 3 i 4, gdzie:

- a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub częściowo na jego terytorium;
- b) osoba, która popełniła przestępstwo, jest jednym z jego obywateli lub urzędników;
- c) przestępstwo zostało popełnione przeciwko osobom, o których mowa w artykule 1, lub członkowi jednej z instytucji Wspólnot Europejskich, o których mowa w artykule 4 ustęp 1, który jednocześnie jest ich obywatelem;
- d) osoba, która popełniła przestępstwo, jest urzędnikiem instytucji Wspólnot Europejskich lub jednostki powołanej zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnotę Europejską, która posiada swoją główną siedzibę w danym państwie członkowskim.

2. Każde państwo członkowskie może oświadczyć, w momencie składania notyfikacji przewidzianej w artykule 13 ustęp 2, że nie będzie stosować lub że będzie stosować, ale jedynie w szczególnych przypadkach lub warunkach jednej lub więcej zasad jurysdykcji ustalonych w ustępie 1 litery b), c) i d).

Artykuł 8

Ekstradycja i ściganie

1. Każde państwo członkowskie, które zgodnie ze swoim prawem nie dokonuje ekstradycji swoich obywateli, podejmuje niezbędne środki, aby ustalić własną jurysdykcję wobec przestępstw objętych zobowiązaniami wynikającymi z artykułów 2, 3 i 4, jeśli zostały popełnione przez jego obywateli poza jego terytorium.
2. Każde państwo członkowskie, w przypadku kiedy jeden z jego obywateli jest podejrzany o popełnienie w innym państwie członkowskim przestępstwa objętego zobowiązaniami wynikającymi z artykułów 2, 3 i 4 i nie dokonuje ono ekstradycji danej osoby do drugiego państwa członkowskiego jedynie ze względu na jego obywatelstwo, przedkłada sprawę swoim właściwym organom w celu przeprowadzenia właściwego ścigania. Aby ściganie mogło się odbyć, należy przekazać dokumentację, informacje i dowody związane z przestępstwem, zgodnie z procedurami ustalonymi w artykule 6 Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku. Wzywające państwo członkowskie jest informowane o rozpoczętym ściganiu i jego rezultacie.
3. Do celów niniejszego artykułu określenie „obywatel” państwa członkowskiego jest rozumiane zgodnie z każdym oświadczeniem sporządzonym przez dane państwo na mocy artykułu 6 ustęp 1 litera b) Europejskiej konwencji o ekstradycji i ustęp 1 litera c) niniejszego artykułu.

Artykuł 9

Współpraca

1. Jeśli procedura, w związku z przestępstwem stwierdzonym zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z artykułów 2, 3 i 4,

dotyczy przynajmniej dwóch państw członkowskich, państwa te w sposób skuteczny współpracują podczas śledztwa, ścigania i podczas wykonywania nałożonej kary w drodze, na przykład, wzajemnej pomocy prawnej, ekstradycji, przeniesienia postępowania lub wykonania wyroków wydanych w innym państwie członkowskim.

2. W przypadku gdy więcej niż jedno państwo członkowskie obejmuje swoją jurysdykcją i ma możliwość rzeczywistego ścigania przestępstwa opartego na tym samym stanie faktycznym, zaangażowane państwa członkowskie współpracują przy podjęciu decyzji w sprawie, które z nich przeprowadzi ściganie sprawcy lub sprawców, mając na uwadze, tam, gdzie jest to możliwe, centralizację ścigania w jednym państwie członkowskim.

Artykuł 10

Ne bis in idem

1. Państwa członkowskie stosują w swoim krajowym prawie karnym zasadę *ne bis in idem*, zgodnie z którą osoba, której proces został ostatecznie zakończony w jednym państwie członkowskim, nie może być ścigana w innym państwie członkowskim w odniesieniu do tego samego stanu faktycznego, z zastrzeżeniem, że jeżeli kara została nałożona, to została ona wykonana, jest właśnie wykonywana lub nie może być dłużej wykonywana, zgodnie z prawem państwa, które ją orzekło.

2. Państwo członkowskie może, przy okazji notyfikacji, o której mowa w artykule 13 ustęp 2, oświadczyć, że nie będzie związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu w jednym lub więcej następujących przypadkach:

- a) jeśli stan faktyczny, który podlegał orzeczeniu, jakie wydano za granicą, miał miejsce na terytorium danego państwa w całości lub częściowo; w tym ostatnim przypadku wyjątek ten nie ma zastosowania, jeżeli powyższe fakty miały miejsce częściowo na terytorium państwa członkowskiego, w którym wydano orzeczenie;
- b) jeżeli stan faktyczny, który podlegał orzeczeniu, jakie wydano za granicą, stanowi przestępstwo skierowane przeciwko bezpieczeństwu lub innemu równie ważnemu interesowi tego państwa członkowskiego;
- c) jeżeli stan faktyczny, który podlegał orzeczeniu, jakie wydano za granicą, został spowodowany przez urzędnika danego państwa członkowskiego, w sprzeczności z obowiązkami wynikającymi z jego funkcji.

3. Jeśli dalsze ściganie jest prowadzone w państwie członkowskim przeciwko osobie, której proces w odniesieniu do tego samego stanu faktycznego został ostatecznie zakończony w innym państwie członkowskim, każdy okres pozbawienia wolności odbyty w tym państwie członkowskim, wynikający z wymienionego stanu faktycznego, jest zaliczany na poczet każdej nałożonej sankcji. W zakresie dopuszczonym przez prawo

krajowe sankcje nieobejmujące pozbawienia wolności są również brane pod uwagę w stopniu, w jakim zostały wykonane.

4. Wyjątki, które mogą być przedmiotem oświadczenia zgodnie z ustępem 2, nie mają zastosowania, jeśli dane państwo członkowskie w odniesieniu do tych samych faktów wystąpiło do innego państwa członkowskiego o przeprowadzenie ścigania lub wykonanie przyznanej ekstradycji danej osoby.

5. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na odpowiednie porozumienia dwustronne lub wielostronne zawarte między państwami członkowskimi ani też na odpowiednie deklaracje.

Artykuł 11

Postanowienia wewnętrzne

Żadne postanowienia w niniejszej Konwencji nie stanowią dla państw członkowskich przeszkody w przyjęciu wewnętrznych przepisów prawnych, które wykraczają poza zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji.

Artykuł 12

Trybunał Sprawiedliwości

1. Dowolny spór między państwami członkowskimi co do wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, który okazał się niemożliwy do rozwiązania dwustronnie, musi zostać zbadany w fazie początkowej przez Radę, zgodnie z procedurą określoną w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, w celu jego rozwiązania. Jeśli w czasie 6 miesięcy spór nie zostanie rozwiązany, sprawa może zostać skierowana przez jedną ze stron do rozpatrzenia przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

2. Dowolny spór między jednym lub więcej państwami członkowskimi a Komisją Wspólnot Europejskich, dotyczący artykułu 1, z wyłączeniem litery c), lub artykułów 2, 3 i 4, o ile dotyczy kwestii prawa wspólnotowego lub finansowych interesów Wspólnoty, albo obejmuje członków lub urzędników instytucji czy organów wspólnotowych ustanowionych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, który okazał się niemożliwy do rozwiązania w drodze negocjacji, może zostać przedstawiony Trybunałowi Sprawiedliwości przez jedną ze stron sporu.

3. Każdy sąd w państwie członkowskim może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii dotyczącej wykładni artykułów 1–4 i 12–16, powstałej w sprawie zawisłej przed Trybunałem z udziałem członków lub urzędników instytucji lub organów

wspólnotowych ustanowionych zgodnie z Traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, działających w ramach wykonywania swoich funkcji, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania orzeczenia.

4. Kompetencja Trybunału Sprawiedliwości przewidziana w ustępie 3 podlega akceptacji danego państwa członkowskiego, w oświadczeniu wydanym w tym celu w momencie notyfikacji, o której mowa w artykule 13 ustęp 2, lub w czasie późniejszym.

5. Państwo członkowskie sporządzające oświadczenie zgodnie z ustępem 4 może ograniczyć możliwość kierowania do Trybunału Sprawiedliwości wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, tylko do tych sądów, w stosunku do których rozstrzygnięć nie istnieją w prawie krajowym środki zaskarżenia.

6. Statut Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i jego regulamin mają zastosowanie. Zgodnie z tymi statutami każde państwo członkowskie lub Komisja, bez względu na to, czy wydało oświadczenie stosownie do ustępu 4, jest uprawnione do przedłożenia Trybunałowi Sprawiedliwości pism procesowych lub uwag na piśmie w przypadkach, które podlegają ustępowi 3.

Artykuł 13

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa członkowskie notyfikują Sekretariatowi Generalnemu Rady Unii Europejskiej zakończenie procedur ustanowionych przez ich odpowiednie wymogi konstytucyjne dotyczących przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie dziewięćdziesiąt dni po notyfikacji określonej w ustępie 2, dokonanej przez państwo członkowskie, które dokonało tej formalności jako ostatnie.

4. Do momentu wejścia w życie niniejszej Konwencji każde państwo członkowskie może oświadczyć w momencie notyfikacji, o której mowa w ustępie 2, lub w dowolnym czasie później, że niniejsza Konwencja, z wyjątkiem artykułu 12, ma zastosowanie w stosunkach z tymi państwami członkowskimi, które wydały takie samo oświadczenie. Niniejsza Konwencja zaczyna być stosowana w odniesieniu do państwa członkowskiego, które wydaje takie oświadczenie, pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu 90 dni od dnia złożenia jego oświadczenia.

5. Państwo członkowskie, które nie wydało żadnego oświadczenia, o którym mowa w ustępie 4, może stosować niniejszą Konwencję w odniesieniu do innych umawiających się państw członkowskich na podstawie dwustronnych porozumień.

Artykuł 14

Przystąpienie nowych państw członkowskich

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.
3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie odnośnie do każdego przystępującego państwa, po dziewięćdziesięciu dniach od daty zdeponowania dokumentów przystąpienia lub z datą wejścia w życie Konwencji, jeśli jeszcze nie weszła ona w życie po upływie wspomnianego okresu dziewięćdziesięciu dni.
5. Artykuł 13 ustęp 4 ma zastosowanie w stosunku do przystępujących państw, jeśli niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie w momencie złożenia dokumentów przystąpienia u depozytariusza.

Artykuł 15

Zastrzeżenia

1. Żadne zastrzeżenia nie mogą być składane, z wyjątkiem tych, które zostały przewidziane w artykule 7 ustęp 2 i artykule 10 ustęp 2.
2. Każde państwo członkowskie, które złożyło zastrzeżenie, może je wycofać w dowolnym momencie w całości lub częściowo poprzez notyfikację depozytariuszowi. Wycofanie staje się skuteczne w dniu, w którym depozytariusz otrzymuje notyfikację.

Artykuł 16

Depozytariusz

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.
2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje o postępach w przyjmowaniu i przystępowaniu, składaniu oświadczeń i zastrzeżeń oraz wszelkich notyfikacji dotyczących niniejszej Konwencji.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Hecho en Bruselas, el veintiséis de mayo de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar único en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, siendo cada uno de estos textos igualmente auténtico, que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Bruxelles, den seksogtyvende maj nitten hundrede og syvoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeret i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Zu Urkund dessen haben die Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Geschehen zu Brüssel am sechszwanzigsten Mai neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι έξι Μαΐου χίλια εννιακόσια ενενήντα επτά, σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, όλα δε τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά· κατατίθεται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hand.

Done at Brussels, on the twenty-sixth day of May in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

En foi de quoi, les plénipotentiaires ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Fait à Bruxelles, le vingt-six mai mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, tous ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an gCoibhinsiún seo.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, ar an séú lá is fiche de Bhealtaine sa bhliain míle naoi gcéad nócha a seacht i scríbhinn bhunaidh amháin, sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle on Aontais Eorpaigh.

In fede di che, i plenipotenziari hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Fatto a Bruxelles, addì ventisei maggio millenovecentonovantasette, in un esemplare unico nelle lingue danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuna di esse facente ugualmente fede, che è depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze overeenkomst hebben gesteld.

Gedaan te Brussel, de zesentwintigste mei negentienhonderd zevenennegentig, opgesteld in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt nedergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente convenção.

Feito em Bruxelas, em vinte e seis de Maio de mil novecentos e noventa e sete, em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do secretariado-geral do Conselho da União Europeia.

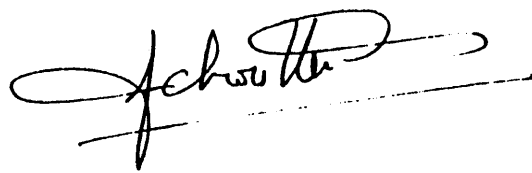
Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Tehty Brysselissä kahdentenkymmentenäkümmentenä päivänä toukokuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäseitsemän yhtenä ainoana kappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, ja jokainen näistä teksteistä on yhtä todistusvoimainen; tämä kappale talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon.

Till bevis på detta har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna konvention.

Utfärdad i Bryssel den tjugosjätte maj nittonhundranittiosju i ett enda original på danska, engelska, finländska, franska, grekiska, irländska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska, vilka samtliga texter är lika giltiga. Originalen skall deponeras i arkiven hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd.

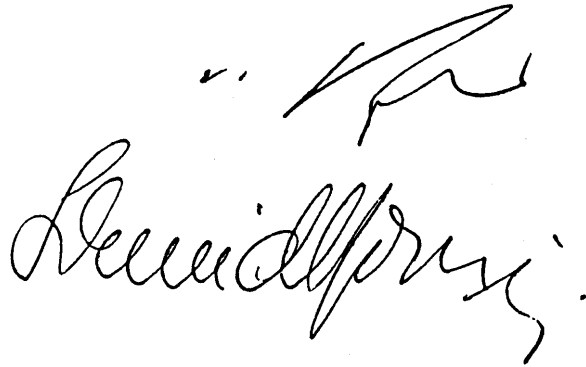
Pour le gouvernement du royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

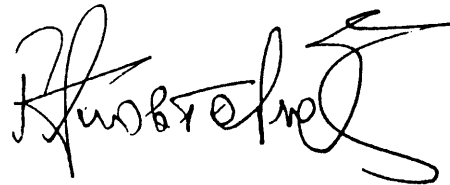

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

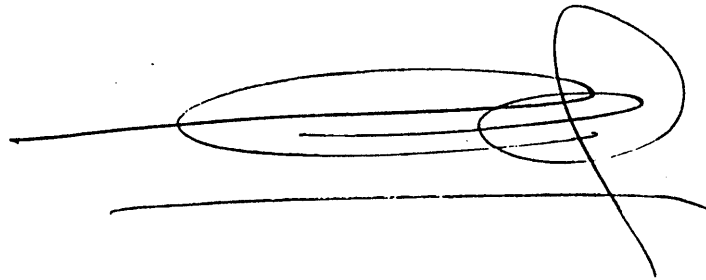
Helmut Kohl

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Kostas Karamanlis

Por el Gobierno del Reino de España

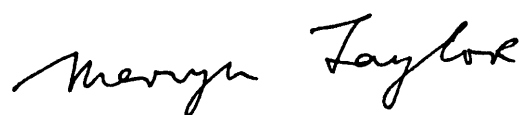
José María Aznar

Pour le gouvernement de la République française

Jean-Pierre Jégo

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

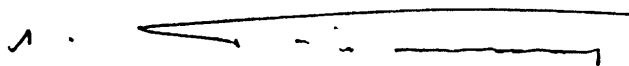

Mary McAleese

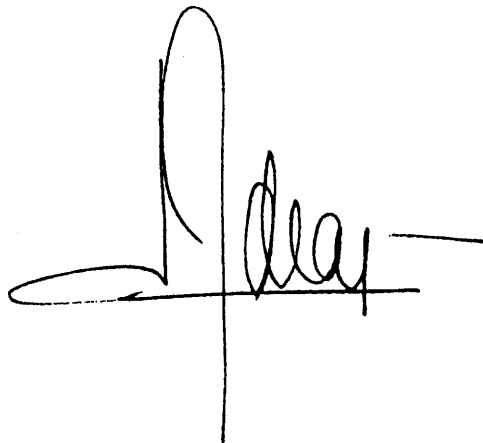
Per il governo della Repubblica italiana

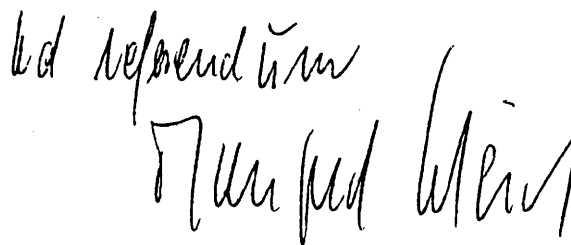
Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

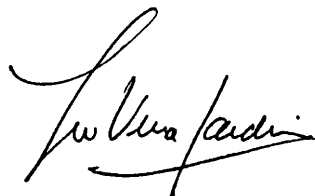
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland